

FLORICA POP

Arta vindecării unor boli cu ajutorul plantelor are în țara noastră, o veche tradiție, fapt confirmat de unele cercetări arheologice care au dat la iveală unele forme medicamentoase.

În cursul anului se succed diverse specii de plante medicinale ; primăvara și apoi vara, reprezentând momente de vârf ale triumfului vegetal, când explozia florală se află la cotele ei maxime, menținându-se și toamna, când plantele medicale se constituie într-un dar ce reprezintă sinteza vie dintre un pământ fecund și o stare climatică propice, binefăcătoare.

Folosirea plantelor medicinale în prevenirea și combaterea bolilor sunt semne vii, ale cunoașterii unane, păstrate din generație în generație. Din nenumăratele plante care populează pământul, instinctul, inteligența și experiența l-au învățat pe om să aleagă specia cea mai indicată, fie ca medicament sau otravă folosită la vânatoare, sau ca mijloc de apărare împotriva dușmanului.

Cercetările noastre au avut ca obiect localitățile de pe Valea Budacului : Monari, Simionești, Buduș, Budacu de Jos, Jelna, Cetate, Satu-Nou, Petriș, Cușma Orhei-Bistriței, Dumitrița, Ragla, Budacu de Sus.

Strânsa legătură a oamenilor cu natura, nevoile pastoral-agricole, au dezvoltat percepția și capacitatea de a distinge marea varietate a plantelor, curiozitatea, pentru efectele lor miraculoase (de leac) și au dus la cunoașterea utilității lor.

Trezaurul fitoterapeutic al Văii Budacului s-a păstrat aproape nealterat peste

ani, transmițându-se din generație în generație.

Multe plante sunt cunoscute de săteni ca având proprietăți deosebite pentru vindecarea unor boli și unele denumiri de plante, au o evidentă rezonanță medicală : Pulman (pentru plămâni), Salvia (de la salvare). Alte plante au denumiri legate de întrebuintarea medicală a plantei respective : iarbă de negi, de ochi, de urechi, iarba umflăturii, a rărunchiului, a viermilor, măselarița.

Oamenii cunosc, bine plantele medicinale care vindecau bolile și cele mai frecvent utilizat sunt : mușetelul, coada calului, coada șoricelului, sunătoarea, rostopasca, chimenul, iarba lui Tatin, socul, spânzul, salcâmul, teiul etc.

Practicile de medicină empirică cădeau în sarcina femeilor vârstnice mai pricepute și mai bune purtătoare ale tradiției.

Am adunat de la bătrânii satelor informații privind plantele de leac și modul de folosire și dintre ele redau doar câteva :

— „*Tăciunele*“ de porumb (*Ustilago maidis*) — se folosea când nu numegă vaca. Se fierbea un litru de apă cu tăciunele și se administra animalului.

— „*Calapărul*“ (*Chrysanthemum balsamita* L.) — se folosea ca leac pentru vătămături. Se pun frunze pisate de calapăr în oțet pentru vătămătură, iar pentru bube rele se folosea frunza „pârliță“ în para focului și însă cu smântână.

— *Coada șoricelului* (*Achillea millefolium*) — se folosea zdrobită, uscată și pusă pe o bucată de slănină, apoi se aplică pe tăituri.

— *Spânzul* (*Helleborus purpurascens* W. et K...) se folosea la porci când aveau paralizie. Se înțepa urechea porcului și se trăgea prin ea rădăcina de spânz, acesta localizând infecția (puroiul). Urechea cădea, dar porcul se vindeca.

Se folosea și la oi, vaci, cai, pentru prevenirea unor boli infecțioase.

— *Fasolea* (*Phaseolus vulgaris* L.). Se administrează câte o boabă de fasole dimineața pe stomacul gol timp de o săptămână.

Se constată că tensiunea scade.

— *Usturoiu* (*Allium sativum* L.). Se ia câte un „cățel“ de usturoi dimineața pe stomacul gol timp de 7 zile, după care se constată o scădere a tensiunii.

— Pentru combaterea „bubelor rele se face“ legătoarea bubii“ din nouă feluri de flori : rujiță, mușețel, sunătoare, coada șoricelului, urzică, busuioc, măgheran, mușcată, sulfină. Se fierbeau toate la un loc, se făcea o îngroșală cu făină și smântână și pe o pânză se aplica pe bubele rele.

— Pentru combaterea limbricilor“ (ascarizii), se pregătea o fiertură de usturoi pisat și amestecat cu lapte cald, cu rădăcină de iarbă mare, coriandru, crușin și pelin.

— În caz de „diaree“ — se da bolnavului ceai de săcărică (chimion), sunătoare, scoarță de stejar, fructe de afin, frunze de nuc.

— „Degerăturile“ se tratau cu aplicații de frunze de varză murată sau cu „plămădeală“ din rădăcină de spânz.

— Durerile de cap — treceau prin aplicarea pe frunte și tâmpile a feliilor de castraveți, varză, cartofi, gulii sau se freacă fruntea și tâmpilele cu usutori.

— „Gălbinarea“ (hepatita) — se trata cu ceai de sofran și rostopască, coajă de corn, miere de albine cu hrean ras.

— „Tusa“ simplă sau „tuse măgărească“ (convulsivă) se tratează cu ceai de țărățe de grâu amestecat cu miere de albine, ceai din flori de tei, soc, muguri de brad, de nalbă, de ceapă, de scai vânăt etc.

— Pentru reumatismul articular se fac băi cu flori de fân, frunze de nuc, de brad, urzici : se aplică pe locul dureros un „terci“ de cartofi fierți ; fiertură din ovăz, orz, secară, frunze crude de varză (extern).

— Pentru alinarea sau vindecarea unor dureri erau anumite femei ce foloseau descânțete, care aveau ca bază, personificarea bolilor și a relelor dar și mijlocul material pentru alungarea lor.

În durerea de dinți sau de măsele (pentru „Zgaibă“) se folosea următorul descântec : „Am pornit de-acasă / Frumoasă și luminoasă / Pe răsărit de soare / De la răsărit la asfințit / Ca o dungă de cuțit. / De la miazănoapte la miazăzi / S-o luat pe cale, pe cărare, / Buba cea mare. / M-am întâlnit cu ea în cale / Pe cărare, am întrebat / Unde te duci bubă-nfocată / Bubă roșcată ? / Mă duc la Măriuța s-o pui jos / O ! acolo nu te duce / Eu te cresc frumos / cu puterea lui Hristos / Și un fir de mărgean / Să n-o mai doar suhan“ /.

Descântec pentru ulcior : „Ulcior săc, nesăc / De vârf te-apuc / Din tulpină-ți fac făină / Din rădăcină te săc“ / Se repetă de trei ori suflând către ochi.

Calitatea produselor din plante medicinale concretizată în principal prin conținutul în principii active, este condiționată de momentul recoltării, de modul de păstrare și încheind cu modul de prelucrare.

Recoltarea. Această operație influențează asupra calității prin următoarele :

Respectarea momentului optim de recoltare în cursul perioadei de vegetație, moment optim care este specific pentru fiecare grupă de produse.

— Pentru flori recoltarea trebuie făcută la începutul înfloririi. Culesul mai târziu duce la deprecierea florilor, prin schimbarea culorii, scuturarea petalelor, etc.

— Pentru rădăcini : rizomii, bulbii și tuberculii, recoltarea se face numai primăvara timpuriu și toamna târziu, înainte de pornirea în vegetație a plantei sau după intrarea în perioada de repaus, atunci când în partea subterană a plantei se află acumulate substanțe active.

— *Scoarța sau coaja* tulpinilor, ramurilor sau rădăcinilor se recoltează, în special, primăvara, la începutul vegetației, când se desprinde mult mai ușor.

— *Frunzele* se recoltează după ce au ajuns la maximum de dezvoltare pentru a nu se zdrobi.

— *Fructele* — se recoltează unele în părgă (măcieșe), când conțin maximum de vitamine iar altele când au ajuns la coacere (afin, porumbele etc.)

— *Semințele* se recoltează cu puțin înainte de completa maturizare, apoi se întind imediat pentru uscare în straturi subțiri.

b) Respectarea momentului optim de recoltare în cursul zilei. Culesul în timpul dimineții, pe rouă, duce la deprecierea produselor.

c) Metodele de colectare, condiționează obținerea unor produse de bună calitate. Recoltarea scoarței prin cioplire face ca aceasta să fie însoțită și de lemn, în timp ce metoda inelării duce la un produs de bună calitate.

Recoltarea la dimensiuni mai mari a părților aeriene face să fie luate cu părțile lignificate, care depreciază produsul, așa cum se întâmplă la coada șoricelului, sunătoare, pelin etc.

Este interzisă recoltarea în masă a oricărei specii cu valoare medicinală, pentru menținerea potențialului genetic și productiv.

Transportul și pregătirea pentru uscare.

La transport principala condiție este folosirea ambalajelor corespunzătoare produselor, care au conținut ridicat de umiditate (să nu se încingă sau să-și schimbe culoarea), evitându-se ambalajele de plastic. Pregătirea pentru uscare include și o selectare și curățire a materialelor.

Această selectare și curățire se face mult mai greu după uscare. La rădăcini, spălarea este necesară imediat după recoltare, deoarece după uscare ele rămân cu un procent nepermis de mare de corpuri străine.

Uscarea este una dintre cele mai importante faze ale procesului care are influență mare asupra calității.

Uscarea se face pe cale naturală sau artificială. În primul caz o uscare bună este posibilă, doar vara, pe timp însorit, cu temperaturi mai ridicate și umiditate mai redusă.

Uscarea naturală se poate face la soare, fie la umbră (pentru majoritatea speciilor).

Uscarea la umbră se face în încăperi uscate, curate și cu posibilități de aerisire.

În acest scop se folosesc șoproanele, șurele și pădurile. Plantele se întorc în timpul uscării (cu excepția florilor și frun-

zelor subțiri), pentru a evita incingerea și pierderea de principii active.

Florile și frunzele se consideră uscate când foșnesc la atingere iar rădăcinile și cojile când se rup cu zgomot la îndoire.

Uscarea artificială se face în instalații speciale, în care temperatura și aerisirea se reglează în funcție de plantă.

Depozitarea se face în camere curate, aerisite, ferite de lumina directă a soarelui și accesul rozătoarelor.

Forma farmaceutică sub care se pot administra plantele medicinale în uz casnic.

Formele farmaceutice simple care pot fi preparate fără nici un fel de dificultate în condițiile casnice sunt: maceratul, infuzia, decortul, tinctura, siropul, vinul medicinal, inhalatia, gargara, cataplasmele, băile fitoterapeutice, băile locale, oțeturile aromatice, uleiurile medicinale, cidrurile, frecțiile.

1. *Maceratul*, este soluția extractivă apoasă cea mai simplă obținută din plante la temperatura mediului ambiant. Materia primă se obține în contact cu cantitatea de apă potabilă prescrisă în timp de 1--12 ore, agitând din când în când. Se filtrează prin tifon și se administrează în aceeași zi. Se prepară din flori sau părți de plante — (plante ce conțin principii active care, se extrag la rece: nalba mare, inul, vâscul).

2. *Infuzia*. Materia primă sfărmată se umețează cu 3 părți de apă, lăsându-se în repaus 5 minute.

După aceea plantele umețate se pun într-un vas smălțuit cu apă la fierbere menținându-se 5 minute cu capac apoi se lasă în repaus 15--30 minute.

3. *Decortul* — este tot o soluție extractivă aproasă obținută la cald — materia primă fragmentată, umețată; la fel ca la infuzie, dar menținută la fierbere 30 de minute. Soluția se filtrează, iar peste plante se mai adaugă o cantitate de apă fierbinte pentru a completa pierderile prin evaporare. Se folosește în cazul rădăcinilor, scoarței, fructelor, semințelor.

4. *Tinctura* — este o soluție extractivă hidroalcoolică obținută la temperatura camerei.

Se macerează plantele în alcool etilic diluat 40--70° timp de circa 7 zile, după

care, se filtrează și administrează sub formă de picături în apă.

5. *Vinul medicinal* — se prepară prin macerarea la rece, timp de 7—8 zile, a plantelor mărunțite, cu vin de calitate superioară 1 l vin pentru 30—50 g plantă și agitând din când în când; se filtrează, se stoarce rezidul, lichidul rezultată se lasă să se sedimenteze 24 de ore, apoi se refiltrează și se completează cu vin până la 1 litru. Este destinat pentru uzul intern, pentru stimularea poftei de mâncare.

6. *Cataplasmalele*, sau compresele denumite popular oblojele, sunt destinate pentru uzul extern și se obțin din plante sfărmate și amestecate cu apă până rezultă o pastă care se pune între două bucăți de pânză și se aplică pe partea bolnavă.

7. *Cidrurile* — sunt băuturi cu conținut moderat de alcool, obținute prin fermentația sămăburilor din fructe, precum și a florilor unor plante medicinale uzuale. Des folosite sunt cidrul de măcieșe și din flori de soc.

8. *Oțeturile aromatice*: se prepară prin macerarea plantelor în oțet de vin, în cantitate de 50—100 gr. plante mărunțite la 1 litru de oțet. Timpul de macerare 7—8 zile, după care se filtrează prin tifon.

9. *Gargara* se prepară sub formă de infuzie sau decort din plante și se utilizează sub formă de gargară.

10. *Uleiurile medicinale* — se obțin prin macerarea plantelor în ulei comestibil, timp de 4—5 săptămâni. Se folosesc în răni greu vindecabile și în arsuri.

11. *Băile fitoterapeutice* — sunt forme de utilizare a plantelor medicinale în uzul extern sub formă de băi. Plantele

fragmentate se introduc într-un săculeț din tifon dublu, care se fierbe, 10—30 minute în 3—5 l apă, care se pune în cada de baie cu apă, la temperatură potrivită.

12. *Băile locale* — se prepară în cantități mai mici, ca și băile fitoterapeutice.

13. *Inhalațiile* sunt forme medicamentose frecvente în terapia tradițională și științifică; utilizând plante care conțin uleiuri volatile. Produsul mărunțit se pune într-un vas smălțuit peste care se toarnă apă fierbinte; vaporii de apă venind în contact cu planta antrenează sub formă de picături fine uleiul volatil pe căile respiratorii ale bolnavului.

14. *Siropul* se face din soluții extractive, apoase. Se obține prin macerarea plantei, infuzii, decorturi sau sucuri de plante la care se adaugă cel puțin 60% zahăr. Se stoarce și se păstrează în sticle.

Concluzii

Cercetările efectuate ne arată că locuitorii satelor cercetate utilizează 70 specii de plante pentru vindecare (sau ameliorarea) a peste 25 de afecțiuni.

Modul de preparare și utilizare a fost transmis din generație în generație, la fel ca și caracterele de recunoaștere a plantelor respective. Foarte probabil, în timp acest tezaur fitoterapeutic a sărăcit, ca urmare a dispariției unor specii și a folosirii medicamentelor și prezenței personalului calificat în zonă.

Acestor plante, folosite ca „plante de leac“ li se adaugă altele, utilizate pentru coloritul țesăturilor în casă (ceapă, măr, nuc, arin, boz).

Plantele medicinale de pe Valea Budacului și utilizarea lor

Nr. crt.	Denumirea populară	Denumirea științifică	Lunile în care se recoltează	Partea folosită	Mod de preparare	Mod de întrebuințare	Scopul întrebuințării
0	1	2	3	4	5	6	7
1.	Afin	Vaccinium myrtillus L.	IX	planta fructele	decoct macerat	ceai, sirop	diaree, diabet
2.	Anghinare	Cynara scolymus L.	VI-VII	frunzele	infuzie	ceai	ficat, colită
3.	Brusture	Arctium lappa L.	VI-IX	frunzele rădăcinile	crude uscate	cataplasme macerate în ceai	reumatism, afecțiuni ale pielii, întărirea părului

0	1	2	3	4	5	6	7
4.	Calapăr	Tanacetum balsamita L.	VI—VII	frunza	crudă fiartă	cataplasma	infecții, răni, lovituri
5.	Cartof	Solanum tuberosum L.	IX	tuberculul	crud, ras pe răzătoare	suc, cataplastomac,	ochi
6.	Ceapă	Allium caepa L.	V—XI	bulbul	copt, fiert	cataplasma	infecții, furuncule
7.	Cicoare	Cichorium intybus L.	V—VII	planta cu cu floare	infuzie, fiartă	ceai	ficat, rinichi
8.	Cireș	Cerasus avium L.	V—VIII	codițele fructele	fierte	ceai	
9.	Cimbrisor de cimp	Thymus serpyitum L.	V—IX	plantă în-treagă	fiartă	ceai (intern extern)	tensiune, astm, infecții, răni.
10.	Ciumăfaie	Datura stramonium	IV—IX	frunze	uscate, arse	fumigații	căi respiratorii, bronșite
11.	Coadă calului	Equisetum arvense	VII—IX	tulpina	uscată, fiartă	ceai	reumatism, plămâni diabet, cistite
12.	Coadă ra-cului	Pontilla anserina L.	V—X	plantă cu flori	uscată, fiartă	ceai, infuzie decoct	stomatite, colite
13.	Coadă șoricelului	Achillea millefolium	VI—IX	plantă cu flori	fiartă	ceai, băi, comprese	răceli, boli de rinichi, reumatism, stomac, dinți, ficat, hemoroizi
14.	Crinul alb	Lilium candidum L.	VII—VII	floare, frunze	crudă, macerată	cataplasma	răni, infecții
15.	Cucuruz roșu	Petasites hibridus L.	X	semințe cică (mă-tase)		ceai	hipertensiune boli de rinichi
16.	Dud	Morus alba L. et Morus nigra	V—VII	frunze		ceai	stomac, diabet
17.	Fasole	Phaseolus vulgaris L.	VI—X	boabe, teci		ceai	hipertensiune
18.	Ferigă	Cystopteris fixifragilis (L.) Bernh.	VIII—X	rizomi		ceai (se ține în calmarea durerilor de dinți)	
19.	Frasin	Fraxinus excelsior L.	V	frunzele		decoct, comprese	reumatism
20.	Gălbenele	Calendula officinalis L.	VI—X	florile		ceai, macerate (în alcool sau ulei)	ficat, stomac varice
21.	Hrean	Armoracia rusticana (Lam) G.M. Sch.	IX—X	rizomul floarea		cataplasma macerat în miere ceai	amigdalită răceli (pneumonie) prostată
22.	Iarba lui Tatîn tătă-neasa	Symphytum officinale L.	VII—VII	rădăcina	în alcool, uscată	freționări locale, ceai	reumatism, răni, varice, prostată

0	1	2	3	4	5	6	7
23.	Lăcrămioara	Convalaria majalis L.	V—VI	frunze	uscată	ceai	inimă
24.	Lemn cii-nesc	Ligustrum Vulgaris L.	V—IX	coaşa	uscată		
25.	Limba oili	Plantago major L. Rosa canina L.	V—VIII	frunze	fiartă, crudă	ceai, cata-plasmă	infecţii, răni, tăieturi
26.	Măceş		IX—X	fructele	uscate, fierte	ceai	răceli congestie pulmonară, T.B.C.
27.	Măcrişul calului (stevie)	Rumex Crispus L.	VI	fructele	fierte	ceai	antidiabetic la om şi animale
28.	Mărul lupului	Aristolochia clematidis L.	V—VI	planta cu flori	uscată, crudă	ceai pt. spă-răni, tăieturi	lături decoct
29.	Măselarişa	Hyoscyamus niger L.	VI—VIII	flori, seminţe, frunze	fiartă	infuzie inhalatorie	pentru dureri de dinţi
30.	Mătrăguna	Atropa belladonna L.	VII—VIII	rădăcina	crudă, măcerată	frecţii locale	reumatism
31.	Menta	Mentha piperata L.	VI—XI	frunza	fiartă	ceai	inimă, astmă, plămîni
32.	Merişor	Vaccinium vitis idaea L.	IX—X	frunză	uscată	infuzie	cistite, afecţiuni ale căilor urinare
33.	Mesteacăn	Betula Pendula Roth.	V—VIII	frunze	fiartă	ceai, băi, spălături	hipertensiune, reumatism, întărirea părului
34.	Muşeţel (romaniţă)	Matricaria chamomilla L.	V—VII	planta întreagă	fiartă	ceai, infuzie	răceli, infecţii, amig-spălături
35.	Nucul	Juglans regia L.	V—IX	frunzele, fructele	fierte	băi, ceai	daliţă, stomatită
36.	Ovăsul	Avena stativa L.	VII	paiele	uscate, fierte	băi, ceai	reumatism, hipertensiune
37.	Păducel	Crataegus monogyna Jacq.	V—XI	flori, fructe	uscate, fierte	ceai, băi	tensiune, bătăături, eczeme.
38.	Păpădie	Traxacum officinale Web.	IV—VI	planta întreagă	uscate, fierte	ceai, decoct	ficat, în cure de slăbire
39.	Pătrunjel de câmp	Petroselinum hortense Hoffm.	VI—X	frunze	fierte	ceai	tensiune, diuretic, (cistite)
40.	Pir	Agropyron repens L.	IV—V	rădăcină	fiartă	ceai	tensiune, diuretic,
41.	Podbal	Tussilago farfara L.	V—VIII	frunze	fierte crude	ceai, infuzie	catapasmă tăieturi, infecţii
42.	Pojarniţă (sunătoare)	Hipericum maculatum Cr. şi Hypericum perforatum L.	VI—VIII	tulpina florile	uscate fierte		stomac, ficat, plăgi,
43.	Porumbar	Prunus spinosa L.	IV—XI	flori,	fructe uscate	fierte ceai, băi	cistite, afecţiuni alt rinichilor

0	1	2	3	4	5	6	7
44.	Potroacă	Centarium umbellatum	VI—VIII	flori tulpină	fierte	ceai	stomac, poftă de mâncare
45.	Pulman	Pulmonaria officinalis L.	V—VIII	frunze rădăcină	fiartă crudă	ceai, decoct	răceli, plămîni (expectorant) T.B.C.
46.	Roiniță (motocină)	Melisa officinalis L.	V—VIII	frunza	fiartă uscată	ceai	colite, dureri de burtă
47.	Rostopască	Chelidonium majus L.	V—IX	tulpina frunzele	fiartă crudă	ceai (extern)	ficat, negi
48.	Rușcută albă	Adonis vernalis L.	IV—V	plantă cu flori	uscată fiartă	ceai	inimă
49.	Salcie (răchită)	Salix Sp.	IV—V	frunza scoarța	crudă uscate fierte	cataplasma, decoct	arsuri, reumatism
50.	Salcîm (acăț)	Robinia pseudacacia L.	V—VI	flori	crude fierte	cataplasma, ceai	furuncule, stomac, arsuri de stomac
51.	Salvie	Salvia officinalis L.	VI—IX	frunza tulpina	uscată crudă,	ceai, spălături gargare	diaree, gingivite, stomatite amigdalite, faringite
52.	Săpunăriță	Saponaria officinalis L.	VIII	rădăcina	fiartă uscată	ceai decoct	răceli, plămîni (expectorant)
53.	Secărică (chimen)	Carum carvi L.	VIII—IX	semințele	fiartă macerată în alcool	ceai	ulcer stomacal, diaree
54.	Soc	Sambucus nigra L.	V—VI	frunzele floarea	fierte	ceai, inhalatii	răceli, reumatism, tăieturi
55.	Sovîrf	Origanum vulgare L.	VII—IX	tulpina	fiartă	ceai	afecțiuni ale căilor respiratorii (expectorant)
56.	Stejar	Quercus robur	V—VIII	scoarța	fiartă	ceai, compr.	antidiareic, eczeme băi extern
57.	Stereogoale	Veratrum album L.	V—X	rădăcina	fiartă	spălături externe	infecții (bube) la vite
58.	Strog de fân	—	VI—IX	plante întregi	fierte	băi, inhalatii ceai	răceli, reumatism
59.	Talpa găștii	Leonurus cardiaca L.	VI—IX	plantă cu flori	fierte	ceai	boli de inimă, insomnii, tensiune
60.	Tei	Tilia cordata Mill	VI—VII	floare	infuzie	ceai	răceli, expectorant, cistite, boli de inimă
61.	Traista ciobanului	Capsella bursa pastoris (L.) Med.	IV—VII	plantă cu flori	fiartă	ceai	hipertensiune, dureri de burtă, diaree
62.	Troscotei	Polygonum aviculare L.	V—VIII	plantă cu flori	uscată fiartă		antidiareic
63.	Usturoi	Allium sativum L.	V—IX	plantă cu flori	crudă macerat fiert	mujdei sau în lapte	pentru viermi intestinali, hipertensiune, artroscleroză

0	1	2	3	4	5	6	7
64	Valeriană, odolean	Valeriana officinalis L.	X	rădăcină	crudă uscată	tinctură	afecțiuni cardiace, boli nervoase
65	Varză	Brassica oleracea L.	V—XI	frunzele	crude, murate	cataplasme	reumatism, arsuri, degerături
66	Vintură galbenă °	Gențiana lutea L.	VII—, VIII	rădăcine	macerată	ceai	ulcer stomacal
67	Vișin	Cerasus avium L.	VI— VIII	codițele	fierte	ceai, băi	pentru rinichi, întărirea părului
68	Vântul calului	Lycoperdon sp.	VIII—, IX	sporii	ciuperca crudă sau uscată	cataplasma directă	arsuri
69	Vâsc	Viscum album L.	I—II	frunzele	fierte	ceaf	hipertensiune
70	Zmeur	Rubus idaeus L.	V—VIII	frunza tulpina fructul	fierte	ceai, sirop	răceli, congestie pulmonară, T.B.C., afecțiuni cardiace

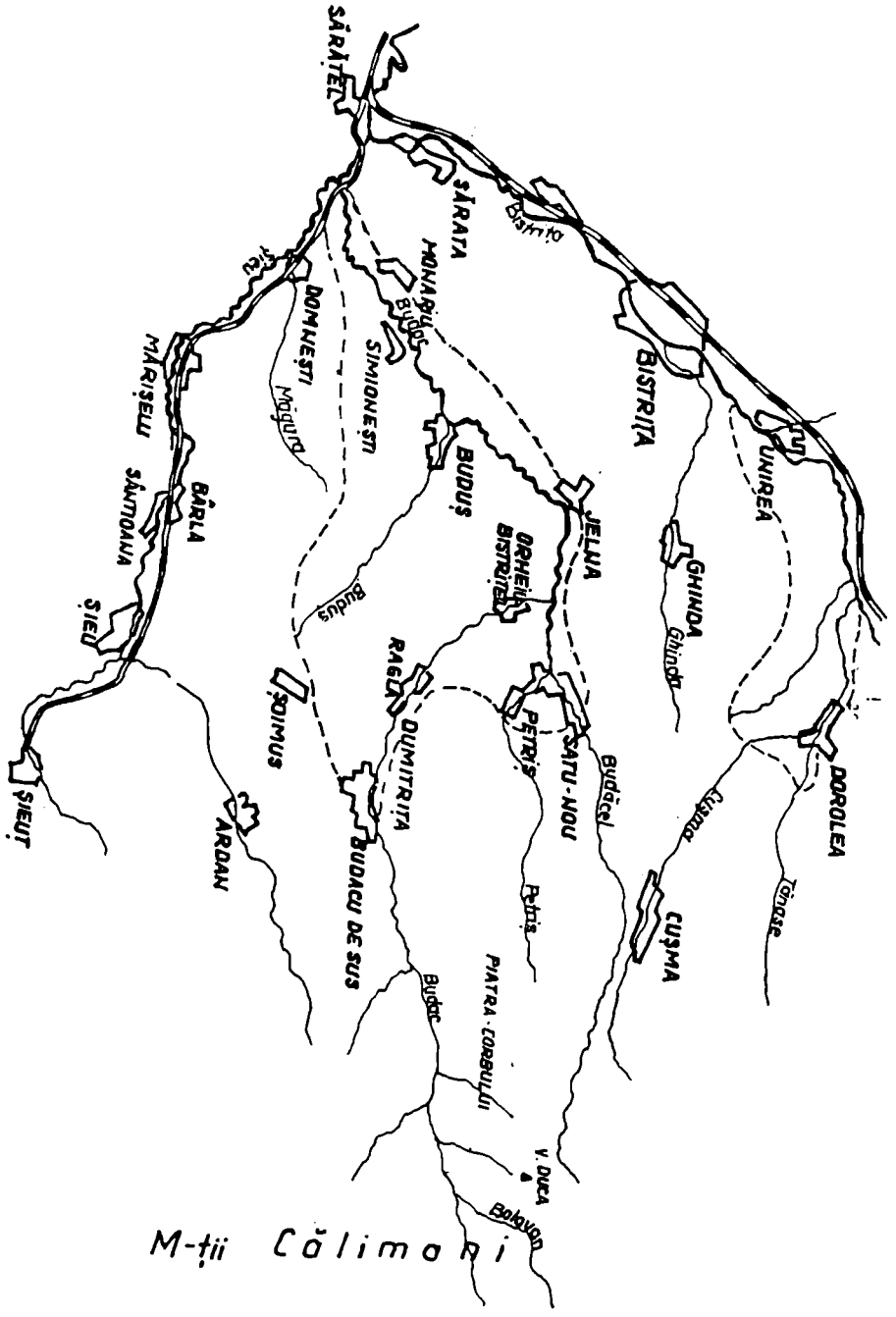
LES RECHERCHES ETHNOBOTANIQUE DANS LA VALLÉE DU BOUDAQUE (LE DÉPARTEMENT DE BISTRITZA-NĂSAUD)

— Résumé —

L'ouvrage traite le problème d'utilisation des plantes dans l'ancélioration de quelques affections dans la Vallée du Boudaque.

Les recherches effectuées ont permis l'appréciation que les habitants des villages de la Vallée du Boudaque utilisent approximativement (environ) soixante-dix espèces de plantes pour la guérison ou l'amélioration de plus de vingt-cinq affections.

Dans l'ouvrage sont présentées es pratiques de médecine empirique, le moment où lon fait la récolte, le transport et la préparation pour le séchage, les formes pharmaceutiques sous lesquelles peuvent être administrées les plantes médicinales et en fin un tableau avec les plantes utilisées par les habitants des villages de la Vallée du Boudaque, dans le traitement des différentes affections.

M-ții Călimării